

การประเมินหลักสูตรระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีพศึกษา
(ฉบับปรับปรุง 2012) วิทยาลัยกำปงเฌอเตียล ราชอาณาจักรกัมพูชา
AN EVALUATION OF HIGH SCHOOL CURRICULUM FOR
VOCATIONAL EDUCATION OF KAMPONG CHHEUTEAL
HIGH SCHOOL, CAMBODIA (REVISED 2012)

NEANG SOPHANA*

sophananeang@gmail.com

เกรียงศักดิ์ บุญญา**

วิมลรัตน์ จตุรานนท์***

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินหลักสูตรระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีพศึกษา (ฉบับปรับปรุง 2012) วิทยาลัยกำปงเฌอเตียล ราชอาณาจักรกัมพูชา โดยประยุกต์ใช้ชิปปี้โมเดลในด้านบริบท ด้านปัจจัยนำเข้า ด้านกระบวนการและด้านผลผลิต ซึ่งมีกลุ่มตัวอย่างที่ได้จากการสุ่มแบบเจาะจงรวม 158 คน ได้แก่ ผู้บริหาร 4 คน ครูผู้สอน 35 คน นักเรียน 107 คน ผู้ใช้ผู้สำเร็จการศึกษา 3 คน ผู้เชี่ยวชาญทางการพัฒนาหลักสูตร 5 คนและผู้สำเร็จการศึกษา 4 คน โดยใช้เครื่องมือเป็นแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ ส่วนสถิติที่ใช้ในการวิจัยคือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการวิจัยพบว่าโดยภาพรวม หลักสูตรระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีพศึกษา (ฉบับปรับปรุง 2012) วิทยาลัยกำปงเฌอเตียล ราชอาณาจักรกัมพูชา มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ซึ่งด้านบริบท ด้านกระบวนการ และด้านผลผลิต มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ส่วนด้านปัจจัยนำเข้า มีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง (1) ด้านบริบท โดยรวม มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ซึ่งปรัชญาของหลักสูตร วัตถุประสงค์ของหลักสูตร และเนื้อหาของหลักสูตรมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ส่วนโครงสร้างของหลักสูตรมีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง (2) ด้านปัจจัยนำเข้า โดยรวม มีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งคุณสมบัติของผู้บริหารคุณสมบัติของครูผู้สอนคุณสมบัติของนักเรียน และเวลาเรียนมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ส่วนสื่อการเรียนการสอนอาคารสถานที่และห้องปฏิบัติการ และตำราและเอกสารมีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง (3) ด้านกระบวนการ โดยรวม มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ซึ่งการบริหารหลักสูตรการจัดการจัดการเรียนการสอน และการวัดและการ

*นิสิตระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

**อาจารย์ ดร. ภาควิชาการอาชีวศึกษาและการพัฒนาสังคม คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

***ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ภาควิชาการจัดการเรียนรู้ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

ประเมินผลมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก (4) ด้านผลผลิต โดยรวม มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากซึ่งผลการเรียนรู้ของนักเรียนและการฝึกงานและผลงานจากการเรียนรู้ของนักเรียนมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก

คำสำคัญ: การประเมิน หลักสูตรระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีพศึกษา วิทยาลัยกำปงแอมเตียล
ราชอาณาจักรกัมพูชา

Abstract

The purpose of this research was to evaluate high school curriculum for vocational education (revised 2012) of Kampong Chheuteal High School, Cambodia by applying CIPP Model, comprising of context, input, process and product. The sample for this research was 158 people consisted of 4 school boards, 35 teachers, 107 students, 3 graduates' supervisor, 5 curriculum development experts and 4 graduates. The sample was selected by purposive sampling method. The data were collected through questionnaires and interviews. Percentage, mean, standard deviation and content analysis were used to analyze the data.

The results showed that the high school curriculum for vocational education (revised 2012) of Kampong Chheuteal High School was in overall at high level of appropriateness that the context, process, and product were at high level of appropriateness while input was at moderate level of appropriateness. (1) Context was in overall at high level of appropriateness that the curriculum vision, objectives and contents were at high level of appropriateness while the curriculum structure was at moderate level of appropriateness. (2) Input was in overall at moderate level of appropriateness that the qualifications of school boards, teachers and students, and learning time were at high level of appropriateness. Whereas, learning media, facilities and buildings and documents were at moderate level of appropriateness. (3) Process was in overall at high level of appropriateness that the curriculum management, learning and teaching activities, and measurement and evaluations were at high level of appropriateness. (4) Product was in overall at high level of appropriateness that the students' learning and internship's results and production were at high level of appropriateness.

Keywords: An evaluation, High School curriculum for vocational education, Kampong Chheuteal High School, Cambodia.

บทนำ

การศึกษามีบทบาทและสำคัญเป็นอย่างยิ่งต่อวิถีชีวิตของคนและสังคม โดยเฉพาะการเตรียมคนเข้าสู่ศตวรรษที่ 21 ซึ่งเป็นภารกิจของการศึกษา

โดยตรง และการจัดการศึกษาที่ตื้นเขินก็จะต้องสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางด้านสังคม การเมือง เศรษฐกิจ วัฒนธรรม และเทคโนโลยี (รุ่ง แก้วแดง, 2543, หน้า 1) ดังนั้นกระทรวงศึกษาธิการ เยาวชน และการกีฬาจึงให้

ความสำคัญและเอาใจใส่เป็นอย่างยิ่งกับการให้การศึกษาแก่ผู้เรียน นั่นคือ การศึกษาสำหรับทุกคน (Education for all) โดยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีโอกาสได้รับการศึกษาทั้ง 3 ระบบ ได้แก่ การศึกษาในระบบ การศึกษานอกระบบ และการศึกษาตามอัธยาศัย ซึ่งเริ่มตั้งแต่การศึกษาชั้นอนุบาลประถมศึกษา มัธยมศึกษาจนถึงอุดมศึกษาทั้งในภาครัฐและภาคเอกชนอย่างมีความหลากหลายซึ่งโดยมุ่งเน้นในการยกระดับคุณภาพของการศึกษาไปสู่ระดับมาตรฐานสากลและภูมิภาคสำหรับประชาชนทุกเพศ ทุกวัย ทุกระดับสถานะทางเศรษฐกิจทุกพื้นที่ทุกเชื้อชาติ แม้ผู้พิการทางร่างกายแนวทางนี้ใช้ควบคู่กับการมีส่วนร่วมในลักษณะหุ้นส่วน (มนตรี แย้มกสิกร, จันทรพร พรหมมาศ และคณะ, 2555, หน้า 7 - 8) เพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตของคนอยู่ในสังคมให้อยู่ดีกินดีและอยู่อย่างมีความสุขร่วมกับคนในสังคม ซึ่งสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือ การศึกษาระดับอาชีวศึกษาด้านวิชาชีพและการฝึกอบรมด้านทักษะแก่เยาวชน เนื่องจากว่า การศึกษาระดับอาชีวศึกษาด้านวิชาชีพและการฝึกอบรมด้านทักษะนั้นเป็นการศึกษาที่จำเป็นเพื่อเตรียมคนเข้าสู่การแข่งขันของตลาดแรงงานของการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจเอเชียในปีนี้ และครอบคลุมมุ่งเน้นให้นักเรียนมีความรู้ ความสามารถ ทักษะในการทำงานการประกอบอาชีพสำหรับการดำรงชีวิตอยู่และสามารถช่วยตนเองและครอบครัวและการพัฒนาประเทศชาติ (กระทรวงศึกษาธิการ เยาวชน และการกีฬา, 2013, หน้า 1)

ดังนั้นหลักสูตรจึงมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในการจัดการศึกษาทุกระดับชั้น เพราะหลักสูตรเป็นตัวกำหนดทิศทางหรือแนวปฏิบัติในการจัดการศึกษาเพื่อให้สามารถจัดการศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพและส่งผลให้ผู้เรียนบรรลุตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่กำหนดไว้ (สิทธิพล อัจฉินทร์, 2557, หน้า 2) โดยจำเป็นจะต้องมีการประเมินหลักสูตรเป็นกระบวนการค้นหาข้อบกพร่องเก็บข้อมูลเพื่อนำมาใช้ประโยชน์ในการ

ตัดสินใจเลือกที่ดีกว่าเดิม พิจารณาเกี่ยวกับคุณค่าของหลักสูตรโดยใช้ผลจากการวัดในแง่มุมมองต่างๆ ของสิ่งที่ประเมินเพื่อนำมาพิจารณาร่วมกัน ซึ่งมีการประเมินองค์ประกอบต่างๆ ของหลักสูตรตั้งแต่จุดมุ่งหมาย เนื้อหา การนำหลักสูตรไปใช้และการประเมินผลว่ามีความสัมพันธ์ต่อเนื่องและสัมฤทธิ์ผลตามความมุ่งหมายที่วางไว้หรือไม่และสมควรที่ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหรือพัฒนาไว้ใช้ต่อไป (ชวลิต ชูกำแหง, 2551, หน้า 141)

โดยเฉพาะ หลักสูตรระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีวศึกษา (ฉบับปรับปรุง 2012) ของวิทยาลัยกำปงเฌอติเยล ราชอาณาจักรกัมพูชา (วิมลรัตน์ จตุรานนท์, มณฑิธร ชมดอกไม้, เกรียงศักดิ์ บุญญา, อาพันธ์ชนิต เจนจิต และคณะ, 2555) เป็นหลักสูตรที่เกิดขึ้นจากความร่วมมือระหว่างฝ่ายไทยกับฝ่ายกัมพูชา ซึ่งยังไม่ได้ได้รับการประเมินมาก่อนหลังจากสร้างเสร็จ และได้ประยุกต์ใช้ในหนึ่งระยะเวลา ดังนั้นจึงทำให้ทั้งสองฝ่ายกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ยังไม่ได้รับและทราบ ว่า หลักสูตรนี้มีลักษณะอย่างไร มีจุดเด่น จุดด้อย มีข้อบกพร่อง และบรรลุตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร พร้อมทั้งตอบสนองและสอดคล้องกับความต้องการของชุมชนและความต้องการของตลาดแรงงานในสังคมปัจจุบันนี้อยู่ในระดับใด และมากน้อยเพียงใด

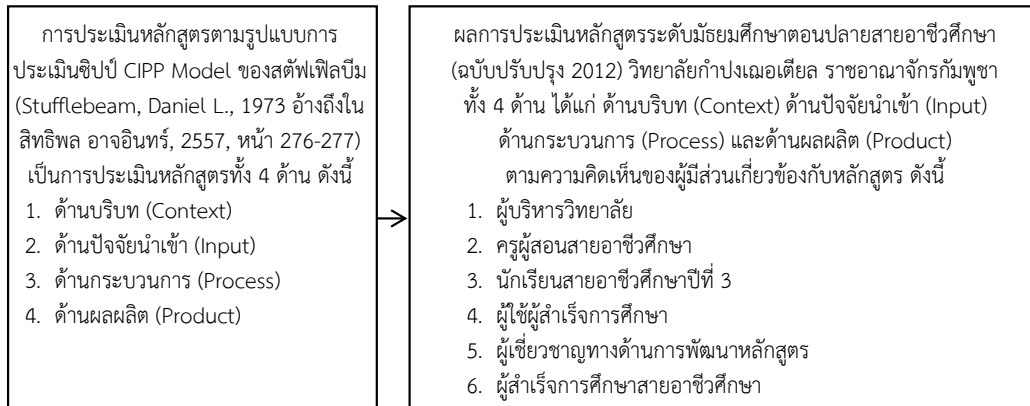
ดังนั้นจึงมีความจำเป็นที่ผู้วิจัยสนใจต้องทำวิจัยเรื่อง การประเมินหลักสูตรระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีวศึกษา (ฉบับปรับปรุง 2012) วิทยาลัยกำปงเฌอติเยล ราชอาณาจักรกัมพูชา (วิมลรัตน์ จตุรานนท์, มณฑิธร ชมดอกไม้, เกรียงศักดิ์ บุญญา, อาพันธ์ชนิต เจนจิตและคณะ, 2555) โดยประยุกต์ใช้รูปแบบการประเมินซีบี CIPP Model ของสตัฟเฟิลบีม (Stufflebeam, 1973 อ้างถึงใน สิทธิพล อัจฉินทร์ 2557, หน้า 276 - 277) เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไข ปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรนี้ให้มีความเหมาะสม อุดมสมบูรณ์ มีคุณภาพและประสิทธิภาพตามความคาดหวังที่หวังไว้ และเพื่อให้ตอบสนองและสอดคล้องกับความต้องการ

ของตลาดแรงงานในสังคมปัจจุบัน และความต้องการของทั้งสองประเทศอีกด้วย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อประเมินหลักสูตรระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีพศึกษา (ฉบับปรับปรุง 2012) วิทยาลัยกำปงเมอเตียล ราชอาณาจักรกัมพูชา

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีการดำเนินการวิจัย

ประชากร รวมจำนวน 199 คน ได้แก่ ผู้บริหารจำนวน 4 คน ครูผู้สอนจำนวน 38 คน นักเรียนจำนวน 145 คน ผู้ใช้ผู้สำเร็จการศึกษาจำนวน 3 คน ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการพัฒนาหลักสูตรจำนวน 5 คน และผู้สำเร็จการศึกษาจำนวน 4 คน

กลุ่มตัวอย่าง รวมจำนวน 158 คน ได้แก่ ผู้บริหารจำนวน 4 คน ครูผู้สอนจำนวน 35 คน นักเรียนจำนวน 107 คน ผู้ใช้ผู้สำเร็จการศึกษาจำนวน 3 คน ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการพัฒนาหลักสูตรจำนวน 5 คน และผู้สำเร็จการศึกษาจำนวน 4 คน ซึ่งได้จากวิธีการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive sampling) (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, หน้า 42 - 44) ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดคุณสมบัติของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยไว้ คือ เป็นผู้ที่มีความรู้ มีประสบการณ์ทางด้านการศึกษา และใช้หลักสูตรอย่างชัดเจน และเป็นหัวหน้า

งานหรือเป็นผู้ที่รับผิดชอบเกี่ยวกับแผนพัฒนาของงาน ซึ่งเป็นบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับหลักสูตรระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีพศึกษา (ฉบับปรับปรุง 2012) วิทยาลัยกำปงเมอเตียล ราชอาณาจักรกัมพูชา โดยผู้วิจัยเริ่มเก็บข้อมูลตั้งแต่วันที่ 12 มกราคม พ.ศ. 2559 ถึงวันที่ 31 มีนาคม พ.ศ. 2559

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มี 2 ประเภท คือ แบบสอบถามมี 2 ชุด ได้แก่ ครูผู้สอนและนักเรียน และแบบสัมภาษณ์มี 5 ชุด ได้แก่ ผู้บริหาร ครูผู้สอน ผู้ใช้ผู้สำเร็จการศึกษาผู้เชี่ยวชาญทางด้านการพัฒนาหลักสูตร และผู้สำเร็จการศึกษา

การเก็บรวบรวมข้อมูล 1) การเก็บรวบรวมข้อมูลแบบสอบถามจำนวน 2 ชุด คือ (1) ขอนหนังสือจากคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพาเพื่อออกหนังสือถึงผู้บริหารวิทยาลัย เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย (2) ประสานงานกับผู้บริหาร

เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลจากครูผู้สอน และนักเรียน โดยผู้วิจัยจะเก็บรวบรวมข้อมูลและรับคืนด้วยตนเอง และ (3) ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการเก็บมาวิเคราะห์ 2) การเก็บรวบรวมข้อมูลแบบสัมภาษณ์จำนวน 5 ชุด คือ (1) ขอนหนังสือจากคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพาเพื่อออกหนังสือถึงผู้บริหาร ผู้ใช้ผู้สำเร็จการศึกษา และหน่วยงานของกระทรวงศึกษาธิการ เพื่อขออนุญาต สัมภาษณ์กับผู้บริหาร ครูผู้สอน ผู้สำเร็จการศึกษา ผู้เชี่ยวชาญทางการพัฒนาหลักสูตร และผู้ใช้ผู้สำเร็จ

การศึกษา พร้อมทั้งส่งประเด็นสัมภาษณ์ไปก่อนล่วงหน้า (2) ประสานงานกับกลุ่มตัวอย่างที่ดังกล่าว เพื่อขออนุญาตเวลาและสถานที่ในการสัมภาษณ์ และ (3) สัมภาษณ์ด้วยตนเอง ตามวัน เวลาที่ได้กำหนดไว้

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. แบบสอบถามคือผลประเมินของครูผู้สอนและนักเรียนตามตารางที่ 1 - 2 ดังนี้

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานในผลประเมินของครูผู้สอนสายอาชีวศึกษาที่มีต่อหลักสูตรระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีวศึกษา (ฉบับปรับปรุง 2012) วิทยาลัยกำแพงเพชร โดยภาพรวมเป็นรายด้าน ดังนี้

ด้านที่	การประเมินหลักสูตรระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีวศึกษา (ฉบับปรับปรุง 2012)	ผลประเมินของครูผู้สอน			
		\bar{X}	SD	ความหมาย	อันดับ
1	ด้านบริบท (Context)	3.64	0.58	มาก	2
2	ด้านปัจจัยนำเข้า (Input)	3.43	0.55	ปานกลาง	4
3	ด้านกระบวนการ (Process)	3.53	0.53	มาก	3
4	ด้านผลผลิต (Product)	3.77	0.55	มาก	1
โดยภาพรวม		3.71	0.52	มาก	

จากตารางที่ 1 พบว่าโดยภาพรวมผลประเมินของครูสอนสายอาชีวศึกษาที่มีต่อหลักสูตรระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีวศึกษา (ฉบับปรับปรุง 2012) ของวิทยาลัยกำแพงเพชร ($\bar{X} = 3.71$, $SD = 0.52$) มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ส่วนมากมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ซึ่งด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ด้านผลผลิต (Product) ($\bar{X} = 3.77$,

$SD = 0.55$) รองลงมาคือ ด้านบริบท (Context) ($\bar{X} = 3.64$, $SD = 0.58$) และด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ ด้านกระบวนการ (Process) ($\bar{X} = 3.53$, $SD = 0.53$) ส่วนด้านปัจจัยนำเข้า (Input) ($\bar{X} = 3.43$, $SD = 0.55$) มีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานในผลประเมินของนักเรียนสายอาชีวศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อหลักสูตรระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีวศึกษา (ฉบับปรับปรุง 2012) วิทยาลัยกำแพงเพชร โดยภาพรวมเป็นรายด้าน ดังนี้

ด้านที่	การประเมินหลักสูตรระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีวศึกษา (ฉบับปรับปรุง 2012)	ผลประเมินของนักเรียน			
		\bar{X}	SD	ความหมาย	อันดับ
1	ด้านบริบท (Context)	3.50	0.58	มาก	4
2	ด้านปัจจัยนำเข้า (Input)	3.62	0.62	มาก	1
3	ด้านกระบวนการ (Process)	3.60	0.62	มาก	3
4	ด้านผลผลิต (Product)	3.60	0.54	มาก	2
โดยภาพรวม		3.55	0.51	มาก	

จากตารางที่ 2 พบว่าโดยภาพรวมผลประเมินของนักเรียนสายอาชีวศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อหลักสูตรระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีวศึกษา (ฉบับปรับปรุง 2012) ของวิทยาลัยกำแพงเพชร ($\bar{X} = 3.55$, $SD = 0.51$) มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ทุกด้านมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ซึ่งด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ด้านปัจจัยนำเข้า (Input) ($\bar{X} = 3.62$, $SD = 0.62$) รองลงมาคือ ด้านผลผลิต (Product) ($\bar{X} = 3.60$, $SD = 0.54$) และด้านกระบวนการ (Process) ($\bar{X} = 3.60$, $SD = 0.62$) ส่วนด้านบริบท (Context) ($\bar{X} = 3.50$, $SD = 0.58$) มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด

2. แบบสัมภาษณ์คือ ผู้ให้สัมภาษณ์ทั้งหมดมีจำนวน 21 คน โดยแบ่งออกเป็น 5 กลุ่ม ซึ่งผู้วิจัยสามารถสรุปผลการสัมภาษณ์เป็นรายด้าน โดยภาพรวม ดังนี้

2.1 ด้านบริบท (Context) โดยรวมกลุ่มผู้บริหาร กลุ่มครูผู้สอนสายอาชีวศึกษา กลุ่มผู้เชี่ยวชาญทางด้านการพัฒนาหลักสูตรและกลุ่มผู้สำเร็จการศึกษาเห็นว่าเนื้อหาของหลักสูตรสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตรและตอบสนองตามความต้องการของตลาดแรงงานในสังคมปัจจุบันอยู่ในระดับมาก และวัตถุประสงค์ของหลักสูตร กลุ่มผู้บริหาร กลุ่มครูผู้สอน

สายอาชีวศึกษาและผู้เชี่ยวชาญทางด้านการพัฒนาหลักสูตรเห็นว่ามีความชัดเจนและเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ส่วนโครงสร้างของหลักสูตร กลุ่มผู้บริหาร และผู้เชี่ยวชาญทางด้านการพัฒนาหลักสูตรเห็นว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง

2.2 ด้านปัจจัยนำเข้า (Input) โดยรวมกลุ่มผู้บริหารและกลุ่มครูผู้สอนสายอาชีวศึกษาเห็นว่า เวลาเรียนทางภาคปฏิบัติส่วนมากมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ได้แก่ สาขาไฟฟ้า สาขาอิเล็กทรอนิกส์และสาขาการศึกษานอกห้องเรียน ส่วนสาขาปศุสัตว์มีความเหมาะสมอยู่ในระดับน้อย ส่วนกลุ่มผู้เชี่ยวชาญทางด้านการพัฒนาหลักสูตรเห็นว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง และกลุ่มผู้สำเร็จการศึกษาเห็นว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับน้อย ส่วนสื่อการเรียนการสอน และสื่ออุปกรณ์เป็นบางส่วนของกลุ่มผู้บริหาร กลุ่มครูผู้สอนสายอาชีวศึกษาและกลุ่มผู้เชี่ยวชาญทางด้านการพัฒนาหลักสูตรเห็นว่าไม่ทันสมัยและมีจำนวนไม่เพียงพอ และเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนกลุ่มผู้สำเร็จการศึกษาเห็นว่าเหมาะสมอยู่ในระดับน้อย ส่วนตำราและเอกสาร กลุ่มผู้บริหารและกลุ่มครูผู้สอนสายอาชีวศึกษาเห็นว่าไม่ทันสมัยและมีจำนวนไม่เพียงพอ และเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง

ส่วนกลุ่มผู้เชี่ยวชาญทางการพัฒนาหลักสูตร และกลุ่มผู้สำเร็จการศึกษาเห็นว่าเหมาะสมอยู่ในระดับน้อย ส่วนความสามารถในการใช้สื่ออุปกรณ์ทันสมัยของครูผู้สอน กลุ่มผู้บริหารเห็นว่ามีเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง และความรู้ ความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ และความสามารถในการจัดการเรียนการสอนทั้งภาคปฏิบัติและภาคทฤษฎีของครูผู้สอนสายอาชีวศึกษากลุ่มครูผู้สอนสายอาชีวศึกษาเห็นว่า เหมาะสมอยู่ในระดับมาก และความตั้งใจกับการศึกษาทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติของนักเรียนเหมาะสมอยู่ในระดับมาก

2.3 ด้านกระบวนการ (Process) โดยรวมกลุ่มผู้บริหาร กลุ่มครูผู้สอนสายอาชีวศึกษาและกลุ่มผู้สำเร็จการศึกษาเห็นว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติส่วนมากมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ได้แก่ สาขาไฟฟ้า อิเล็กทรอนิกส์ และกลไกกรรม ส่วนการศึกษาทางภาคปฏิบัติสาขาปศุสัตว์เหมาะสมอยู่ในระดับน้อย และกลุ่มผู้เชี่ยวชาญทางการพัฒนาหลักสูตรเห็นว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของครูผู้สอนสายอาชีวศึกษามีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนการบริหารหลักสูตร กลุ่มผู้บริหารเห็นว่า มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก และการวัดและการประเมินผลของหลักสูตรเหมาะสมอยู่ในระดับน้อย

2.4 ด้านผลผลิต (Product) โดยรวมกลุ่มผู้บริหาร กลุ่มครูผู้สอนสายอาชีวศึกษา กลุ่มผู้ใช้ผู้สำเร็จการศึกษาและกลุ่มผู้เชี่ยวชาญทางการพัฒนาหลักสูตรเห็นว่า ผลการเรียนรู้ของนักเรียนและการฝึกงาน และผลงานจากการเรียนรู้ของนักเรียนเหมาะสมอยู่ในระดับมาก แต่ควรจัดให้นักเรียนไปฝึกงานกับสาขาวิชาที่เรียนและไปทัศนศึกษา และควรส่งเสริมให้นักเรียนมีความรู้ ความสามารถทางด้านเทคโนโลยี ทางด้านภาษาอังกฤษ ทักษะวิชาชีพกับสาขาที่เรียน และมีความฉลาดและความเชื่อมั่นกับตัวเองให้มากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะการปฏิบัติกับสาขาวิชาที่

เรียน ส่วนกลุ่มผู้สำเร็จการศึกษาเห็นว่า เหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนบุคลิกภาพที่ดีของนักเรียน กลุ่มครูผู้สอนสายอาชีวศึกษา กลุ่มผู้เชี่ยวชาญทางการพัฒนาหลักสูตรและกลุ่มผู้สำเร็จการศึกษาเห็นว่า ส่วนมากมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ส่วนการทำงานเป็นกลุ่มอยู่ในระดับน้อย และน้อยที่สุด คือ จิตสาธารณะ

สรุปผลการวิจัย

โดยภาพรวม พบว่า หลักสูตรระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีวศึกษา (ฉบับปรับปรุง 2012) วิทยาลัยกำปงแอมเตยตราอาณาจักรกัมพูชา มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าผู้บริหาร ผู้เชี่ยวชาญทางการพัฒนาหลักสูตร ผู้ใช้ผู้สำเร็จการศึกษา ครูผู้สอน ผู้สำเร็จการศึกษา และนักเรียนเห็นว่า ด้านบริบท (Context) ด้านกระบวนการ (Process) และด้านผลผลิต (Product) มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ส่วนด้านปัจจัยนำเข้า (Input) มีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง

1. ด้านบริบท (Context) โดยรวม พบว่า มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ครูผู้สอนและนักเรียนเห็นว่า ปรัชญาของหลักสูตร มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ส่วนวัตถุประสงค์ของหลักสูตรและเนื้อหาของหลักสูตร พบว่า ผู้บริหารผู้เชี่ยวชาญทางการพัฒนาหลักสูตร ครูผู้สอน ผู้สำเร็จการศึกษาและนักเรียนเห็นว่ามีเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ส่วนโครงสร้างของหลักสูตร พบว่า ผู้บริหารผู้ใช้ผู้สำเร็จการศึกษาและนักเรียนเห็นว่ามีเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง

2. ด้านปัจจัยนำเข้า (Input) โดยรวม พบว่า มีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ครูผู้สอน ผู้สำเร็จการศึกษาและนักเรียนเห็นว่า คุณสมบัติของผู้บริหารคุณสมบัติของครูผู้สอน และคุณสมบัติของนักเรียนมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากและเวลาเรียนพบว่า ผู้บริหาร ครูผู้สอนและนักเรียน

เห็นว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ส่วนสื่อการเรียนการสอนอาคารสถานที่และห้องปฏิบัติการ และตำราและเอกสาร พบว่า ผู้บริหาร ครูผู้สอน ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการพัฒนาหลักสูตร และนักเรียนเห็นว่ามีเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง

3. ด้านกระบวนการ (Process) โดยรวมพบว่า มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ผู้บริหาร ครูผู้สอน ผู้สำเร็จการศึกษาและนักเรียนเห็นว่า การบริหารหลักสูตรการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และการวัดและการประเมินผลมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก

4. ด้านผลผลิต (Product) โดยรวม พบว่า มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ผู้บริหาร ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการพัฒนาหลักสูตร ผู้ใช้ผู้สำเร็จการศึกษา ครูผู้สอนและนักเรียนเห็นว่า ผลการเรียนรู้ของนักเรียนและการฝึกงานและผลงานจากการเรียนรู้ของนักเรียนมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก

อภิปรายผลการวิจัย

โดยภาพรวม พบว่า หลักสูตรระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีพศึกษา (ฉบับปรับปรุง 2012) วิทยาลัย กำแพงเด็ยลราชอาณาจักกรมกัมพูชา มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ผู้บริหาร ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการพัฒนาหลักสูตร ผู้ใช้ผู้สำเร็จการศึกษา ครูผู้สอน ผู้สำเร็จการศึกษา และนักเรียนเห็นว่า ด้านบริบท (Context) ด้านกระบวนการ (Process) และด้านผลผลิต (Product) มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ส่วนด้านปัจจัยนำเข้า (Input) มีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง

ทั้งนี้เนื่องจาก หลักสูตรนี้ได้ถูกสร้างขึ้นและเกิดจากความร่วมมือร่วมใจระหว่างฝ่ายไทยกับฝ่ายกัมพูชา ซึ่งมีผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้ ความสามารถและมีประสบการณ์เกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตร การจัดทำหลักสูตรและใช้หลักสูตรอย่างชัดเจน และการบริหารทางด้านวิชาชีพ

สายอาชีพศึกษาโดยตรงจากคณะศึกษาศาสตร์ของมหาวิทยาลัยบูรพาของราชอาณาจักรไทยและกระทรวงศึกษาธิการเยาวชน และการกีฬาของราชอาณาจักรกัมพูชาและผู้เชี่ยวชาญทางด้านการพัฒนาหลักสูตรจากสถาบันการศึกษาต่างๆ ผู้บริหาร ครูผู้สอนของวิทยาลัยกำแพงเด็ยลและหุ้นส่วนของบริษัทต่างๆ ในราชอาณาจักรกัมพูชา และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับหลักสูตรนี้เป็นอย่างดี ซึ่งผู้เชี่ยวชาญทุกท่านมีกระบวนการ มีเทคนิคและวิธี มีขั้นตอนในการดำเนินการและมีระบบการสร้างและพัฒนาหลักสูตรที่เป็นมาตรฐานตามระบบการศึกษาในการจัดการศึกษาของทั้งสองประเทศภายใต้ภูมิภาคในประเทศที่เป็นสมาชิกของประชาคมเศรษฐกิจเอเชีย เพื่อสร้างทรัพยากรมนุษย์โดยการยกระดับคุณภาพการศึกษาทางวิชาชีพสายอาชีพศึกษาและการฝึกอบรมทักษะแก่เยาวชนกัมพูชาเพื่อเตรียมคนเข้าสู่การแข่งขันของตลาดแรงงานของการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจเอเชีย และตอบสนองและสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานในสังคมปัจจุบันนี้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ศักดิ์ศรี ปาณะกุล (2556, หน้า 1) ได้กล่าวว่า หลักสูตรจึงมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งต่อการจัดการศึกษาแก่คนในสังคมในทุกระดับชั้น ทั้งในระบบ และทั้งนอกระบบ (ระดับปฐมวัย ประถมศึกษา มัธยมศึกษา และอุดมศึกษา) พร้อมทั้งการจัดการศึกษาในรูปแบบต่างๆ โดยการจัดการศึกษานั้นจำเป็นต้องมีความร่วมมือร่วมใจซึ่งกันและกันระหว่างผู้เกี่ยวข้องในทุกฝ่ายทุกระดับเพื่อวางแผน สร้างหรือร่างหลักสูตรมาใหม่ และพัฒนาหลักสูตรให้ได้หลักสูตรที่ดีและมีความสมบูรณ์เพื่อการจัดการเรียนรู้ให้บังเกิดผลดีต่อนักเรียน ดังที่ สุนีย์ ภูพันธ์ (2546, หน้า 21) ได้กล่าวไว้ว่า หลักสูตรที่ดีจะต้องมีความชัดเจนเหมาะสมกับผู้เรียนและสังคม ซึ่งจะทำให้การนำหลักสูตรไปใช้หรือจัดการเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีคุณภาพและประสิทธิภาพสูงสุดเพราะฉะนั้นในการจัดทำหรือพัฒนาหลักสูตรเป็นงานสำคัญที่สุดที่ทุกฝ่ายต้องร่วมมือร่วมใจกันและต้องเหมาะสมกับดำเนิน

การเพื่อให้ได้หลักสูตรในระดับต่างๆ ที่ดี เนื่องจากว่า ถ้ามีหลักสูตรที่ดี ถูกต้อง เหมาะสมแล้วนั้น จะทำให้การเดินทางไปสู่จุดหมายปลายทางในเรื่องการศึกษาจะเป็นไปได้โดยความราบรื่นสามารถสร้างลักษณะสังคมที่ดีในอนาคตโดยใช้การศึกษาเป็นเครื่องมืออย่างเต็มภาคภูมิ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับแนวคิดของ บุญเลี้ยง ทุมทอง (2553, หน้า 1) ได้กล่าวไว้ว่า หลักสูตรที่ดีต้องสร้างขึ้นด้วยความร่วมมือของทุกฝ่าย ซึ่งสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนและสังคม สามารถยืดหยุ่นได้ตามความเหมาะสม มีความหมายต่อชีวิตผู้เรียนและเหมาะสมกับขนบธรรมเนียมประเพณีของสังคม

นอกจากนี้แล้ว ผู้บริหารและครูผู้สอนสายอาชีพศึกษาของวิทยาลัยกำแพงเพชรเดี่ยวยังมีนโยบายและเทคนิควิธีการในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การบริหารจัดการและติดตามหลักสูตร และการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เป็นประจำ และต่อเนื่องกันในทุกๆ เดือนในทุกๆ ปีการศึกษา ซึ่งผู้บริหารมีการตรวจสอบและการสำรวจความต้องการของตลาดแรงงานปัจจุบันของชุมชนกำหนดให้ครูทำแผนการจัดทำหลักสูตรระยะสั้น (ประจำสัปดาห์ และประจำเดือน) ปรับปรุงส่วนที่เกี่ยวกับเวลาเรียน ปฏิบัติงานตามเป้าหมายที่ได้กำหนดไว้ แสวงหาสื่อการเรียนการสอน ตำราและเอกสารสื่อสารกับชุมชนเป็นประจำให้บริการแก่ชุมชนทางด้านอาชีพศึกษา ปรับปรุงเพิ่มเติมเกี่ยวกับการให้บริการแก่ชุมชนการประเมินการปฏิบัติหลักสูตรในทุกๆ ปี แก้ไขปัญหาต่างๆ เกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนการสอนการจัดอบรมและสัมมนาเกี่ยวกับหลักสูตรแก่ครูผู้สอนสื่อสารกับบริษัทต่างๆ ในประเทศกัมพูชาแสวงหาตลาดแรงงานเตรียมไว้เพื่อให้นักเรียนที่เรียนจบแสวงหาทุนการศึกษาตามสถาบันการศึกษาต่างๆ ให้แก่นักเรียนสายอาชีพศึกษายกระดับคุณภาพการศึกษาทางด้านสายอาชีพศึกษาแก่ชุมชนให้โอกาสแก่นักเรียนสายอาชีพศึกษาได้รับทุนการศึกษาไปศึกษาต่อตามสถาบันต่างๆ ทั้งในและนอกประเทศ

ให้โอกาสแก่นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติงานทั้งในวิทยาลัยและชุมชนติดตามและตรวจแผนการที่ได้กำหนดให้ครูทำเป็นประจำนิเทศการศึกษาของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นประจำติดตามการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในการปฏิบัติงานของครูและนักเรียนโดยตรงเป็นประจำ และประเมินกิจกรรมการเรียนการสอนของครูและโครงการของนักเรียนตามการปฏิบัติในแต่ละสาขาซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ รุจิรี ภูสาระ (2545, หน้า 5 - 14) ได้กล่าวไว้ว่า ผู้บริหารการศึกษาจำเป็นต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ ความเชี่ยวชาญเฉพาะ และมีทักษะทั้งศาสตร์และทั้งศิลป์เกี่ยวกับการบริหาร นอกจากนี้ผู้บริหารยังมีทักษะทางความรู้ความคิด ทักษะทางเทคนิค ทักษะทางการศึกษาและการสอน ทักษะทางมนุษย และทักษะทางความคิดรวบยอดที่นำทางการบริหารและสามารถนำองค์การไปสู่ความสำเร็จได้อย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถช่วยให้องค์การเจริญเติบโตก้าวหน้าไปด้วยดี

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผลการวิจัยดังกล่าวนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของจิตติมา มิตรกรรารกุล (2553, บทคัดย่อ) ได้ศึกษา การประเมินหลักสูตรสถานศึกษา โรงเรียนวัดบ้านโป่ง “สามัคคีคุณูปถัมภ์” จังหวัดราชบุรี ช่วงชั้นที่ 3 - 4 โดยการประยุกต์ใช้รูปแบบการประเมินชิปปี้ CIPP Model ผลการวิจัย พบว่า ด้านบริบท ด้านกระบวนการ และด้านผลผลิต โดยภาพรวม มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากส่วนด้านปัจจัยนำเข้ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง และสอดคล้องกับงานวิจัยของชุมพร ศรีเทพย์ (2555, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการประเมินหลักสูตรศึกษาศาสตร์บัณฑิต โปรแกรมวิชาพลศึกษา สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยการประยุกต์ใช้รูปแบบชิปปี้ CIPP Model ผลการวิจัยพบว่า ด้วยบริบท ด้านกระบวนการ และด้านผลผลิตมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากนอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของนงนภัส บุญเหลือ (2553, บทคัดย่อ) ได้ศึกษา การประเมินหลักสูตรสถานศึกษา

กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ โรงเรียนประทุมอนุสรณ์ โดยประยุกต์ใช้รูปแบบการประเมินซิปป์ CIPP Model ผลการวิจัยพบว่า ด้านบริบท ด้านกระบวนการ และด้านผลผลิตมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก

1. ด้านบริบท (Context) โดยรวม พบว่า มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ครูผู้สอนและนักเรียนเห็นว่า ปรัชญาของหลักสูตรมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ส่วนวัตถุประสงค์ของหลักสูตร และเนื้อหาของหลักสูตร พบว่า ผู้บริหาร ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการพัฒนาหลักสูตร ครูผู้สอน ผู้สำเร็จการศึกษาและนักเรียนเห็นว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ส่วนโครงสร้างของหลักสูตร พบว่า ผู้บริหาร ผู้ใช้ผู้สำเร็จการศึกษาและนักเรียนเห็นว่า มีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง

ทั้งนี้เนื่องจาก ปรัชญาของหลักสูตรวัตถุประสงค์ของหลักสูตรและเนื้อหาของหลักสูตรมีความเหมาะสมชัดเจน และสอดคล้องกับวิสัยทัศน์ สภาพแวดล้อม และสภาพความเป็นจริงของวิทยาลัยกำแพงเพชรและชุมชน และตอบสนองตามความต้องการของตลาดแรงงานในสังคมปัจจุบันนี้ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของบุญเลี้ยง หุมทอง (2554, หน้า 64) ได้กล่าวว่า การจัดการศึกษาในแต่ละระดับที่จะสามารถนำผู้เรียนไปในทิศทางเดียวกันได้ จำเป็นจะต้องมีปรัชญาเป็นเครื่องช่วยกำหนดความหมายและหลักสูตรตลอดจนการสอนซึ่งปรัชญาการศึกษานี้จะมีส่วนสัมพันธ์และนำไปใช้สู่การกำหนดจุดมุ่งหมายของหลักสูตร การเลือกการจัดเนื้อหาและกิจกรรมการนำหลักสูตรไปใช้และการประเมินผลหลักสูตร

ส่วนเนื้อหาวิชาของหลักสูตรมีความเหมาะสม ทันสมัย ชัดเจนและตอบสนองและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตรและสภาพสังคมปัจจุบันและความต้องการของตลาดแรงงานในสังคมปัจจุบันนี้ด้วยเนื่องจากว่า เนื้อหาของหลักสูตรได้เสริมสร้างและครอบคลุมความสามารถของนักเรียนทั้งทางด้านความรู้

และความสามารถ โดยเฉพาะเป็นอย่างยิ่งได้ครอบคลุมความสามารถทางด้านทักษะวิชาชีพเกี่ยวกับสาขาวิชาที่เรียน ซึ่งทำให้นักเรียนได้รับทักษะทางวิชาชีพกับสาขาที่เรียนที่ชัดเจน เพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในการประกอบอาชีพการงานและการดำรงชีวิตอยู่ในสังคมร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุขและประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน ซึ่งสอดคล้องการเปลี่ยนแปลงทางด้านสังคม เศรษฐกิจ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีสมัยใหม่ โดยเฉพาะเป็นอย่างยิ่ง คือ การเข้าสู่การแข่งขันความสามารถในตลาดแรงงานในภายใต้ประเทศที่เป็นสมาชิกของประเทศที่เป็นประชาคมเศรษฐกิจเอเชีย ซึ่งเป็นประเทศที่มีเอกลักษณ์เดียวกัน ชุมชนเดียวกัน ตลาดแรงงานเดียวกัน และผลิตผลเดียวกันโดยเฉพาะเป็นอย่างยิ่ง เนื้อหาของหลักสูตรได้ส่งเสริมให้นักเรียนมีบุคลิกภาพที่ดี (มีคุณธรรม จริยธรรมมีความรับผิดชอบ ซื่อสัตย์ ประหยัดอดทน มีวินัย มีภาวะเป็นผู้นำ มีจิตสาธารณะ) และสามารถทำงานร่วมกันกับผู้อื่นในสังคมปัจจุบันได้ และเป็นพลเมืองที่ดีของสังคมและประเทศชาติอีกด้วยซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของธำรง บัวศรี (2542, หน้า 9 - 11) ได้กล่าวว่าหลักสูตรมีความสำคัญ ซึ่งเป็นหัวใจ เป็นเครื่องมือ และเป็นกระดูกสันหลังของการจัดการการศึกษาในแต่ละประเทศของโลก โดยหลักสูตรมีบทบาทหน้าที่ในการนำทาง ชี้แนวทาง กำหนดทิศทางและกำหนดเป้าหมาย เนื้อหาวิชา ได้แก่ ภาษา ศิลปกรรม วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีของการจัดการศึกษาทุกระดับแก่นุชนุชย์ทุกวัย ทุกสัญชาติ ในสังคมทั้งหมด โดยเฉพาะการถ่ายทอดความรู้ เจตนารมณ์ เป้าหมายของการศึกษาทางทฤษฎีลงไปสู่การปฏิบัติจริงให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของเศรษฐกิจสังคมนั้น

นอกจากนี้ วัตถุประสงค์ของหลักสูตรมีความเหมาะสม ชัดเจน และได้ครอบคลุมทุกความสามารถทุกกิจกรรม และทุกพฤติกรรมของนักเรียน เนื่องจากว่า วัตถุประสงค์ของหลักสูตรได้กำหนดทักษะทางวิชาชีพ ในหมวดวิชาชีพเฉพาะ สำหรับวิชาที่เรียนในแต่ละวิชา

และสำหรับแต่ละปีการศึกษาไว้แก่นักเรียน ส่วนหมวดวิชาสามัญคือ ได้กำหนดให้นักเรียนมีความรู้ ความสามารถ และมีทักษะพื้นฐานทางด้านภาษาประจำชาติ สังคมศาสตร์ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี การสื่อสาร การคิดวิเคราะห์ การคิดแก้ปัญหาเป็น และคิดริเริ่มสร้างสรรค์และความสามารถในการนำความรู้ทั้งนี้ไปประยุกต์เป็นประโยชน์สำหรับการดำรงชีวิตอยู่ร่วมกับบุคลิกภาพที่ดีและมีจิตคติที่ดีต่อวิชาชีพ ต่อตนเอง ต่อผู้คน ต่อสังคมและประเทศชาติอย่างมีความสุข ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ประสาท เนืองเฉลิม (2553, หน้า 19) ได้กล่าวว่า หลักสูตร หมายถึง ตำราและเอกสารที่มีส่วนประกอบหลายอย่าง ได้แก่ จุดประสงค์ เนื้อหาวิชา ประสบการณ์หรือการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และกระบวนการประเมินผลการเรียนรู้ ซึ่งเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนกับนักเรียนไปตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้ตามที่ผู้พัฒนาหรือผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับหลักสูตรสร้างขึ้น

ส่วนโครงสร้างของหลักสูตร คือ ไม่ค่อยมีความเหมาะสม ซึ่งมีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง เนื่องจากว่า หมวดวิชาต่างๆ ของโครงสร้างของหลักสูตรนี้คือ ทั้งเนื้อหาวิชาในแต่ละสาขาวิชา ทั้งเวลาเรียน และทั้งวิชาที่เรียนมีจำนวนมากดังนั้นจึงส่งผลทำให้นักเรียนจำเป็นจะต้องศึกษาทางทฤษฎีมากกว่าทาง การปฏิบัติ นอกจากนี้นักเรียนไม่มีเวลาที่เพียงพอในการศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมด้วยตนเองอีกด้วย ซึ่งเป็นปัจจัยและเป็นสาเหตุที่ส่งผลทำให้นักเรียนไม่ค่อยจะได้รับผลดีหลังจากที่เรียนจบ โดยเฉพาะนักเรียนไม่ได้รับทักษะทางวิชาชีพกับสาขาที่เรียนที่ชัดเจนดังนั้นผู้บริหารวิทยาลัยก่าบงเมอเตียลควรเสริมสร้างความเอาใจใส่เป็นอย่างยิ่งและเน้นที่สำคัญกับการปฏิบัติและการฝึกงานในบริษัทและโรงงานต่างๆกับนักเรียนให้มากยิ่งขึ้น เนื่องจากว่า การฝึกงานเป็นการปฏิบัติงานทางด้านทักษะทางวิชาชีพกับสาขาวิชาที่เรียนของนักเรียนโดยตรงสำหรับการเอาทฤษฎีไปประยุกต์ใช้เพื่อให้นักเรียนได้รับ

ผลดีทั้งด้านประสบการณ์ ด้านความรู้ ด้านความสามารถ ด้านทักษะทางวิชาชีพ และด้านทักษะทางการทำงาน เป็นกลุ่มไปควบคู่กันอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุดโดยเฉพาะเป็นอย่างยิ่ง การศึกษาทางด้านสายอาชีพศึกษาเป็นการศึกษาที่เน้นเป็นหลักและเน้นสำคัญกับการปฏิบัติให้มากกว่าทฤษฎี ซึ่งทำให้นักเรียนได้รับทักษะทางวิชาชีพกับสาขาที่เรียน ที่ชัดเจน และสามารถนำความรู้ ความสามารถและทักษะทางวิชาชีพที่ได้ไปประยุกต์ใช้กับการดำรงชีวิตอยู่เป็นอย่างดีที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของวรรณภา สมพงษ์ธรรม (2543, บทคัดย่อ) ได้ศึกษา การประเมินหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง 2533) โดยประยุกต์ใช้รูปแบบการประเมินชิปปี้ CIPP Model ของสตฟเฟิลบีม (Stufflebeam) ผลการวิจัยพบว่า โครงสร้างของหลักสูตรมีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง

นอกจากนี้ ควรตัดเนื้อหาวิชาและวิชาที่เรียนที่ไม่จำเป็นออก (วิชากีฬา และวิชาศีลธรรม เพราะวิชานี้ได้แทรกซ้อนเข้าไปในวิชาชีพพื้นฐานเสียก่อนแล้ว) และลดเวลาเรียนในหมวดวิชาสามัญไปบาง ซึ่งควรเพิ่มเติมเวลาเรียนทางด้านปฏิบัติและการฝึกงานให้มากยิ่งขึ้นและให้มากกว่าเวลาเรียนทางด้านทฤษฎีและควรเพิ่มเวลาเรียนทางด้านเทคโนโลยีให้มากยิ่งขึ้นอีกด้วย เนื่องจากว่า เทคโนโลยีเป็นวิชาที่จำเป็นและ อำนวยความสะดวกในการประหยัดเวลา การทำงานเร็วและได้ดี การสื่อสารกันง่าย สามารถเปลี่ยนข้อมูล ที่ไม่ถูกต้องต่างๆ ได้ง่ายและรวดเร็วแก่ผู้คนที่สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงและความเจริญทางด้านสังคม เศรษฐกิจ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การศึกษาทางด้านสายอาชีพศึกษาเป็นการศึกษา ที่เน้นกับการปฏิบัติเป็นหลักเพื่อให้นักเรียนที่เรียนจบได้รับทักษะทางวิชาชีพกับสาขาที่เรียนที่ชัดเจนและ มีความสามารถในการทำงานได้ดีและมีความสุขกับคนในสังคม

2. ด้านปัจจัยนำเข้า (Input) โดยรวม พบว่า มีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็น

รายด้าน พบว่า ครูผู้สอน ผู้สำเร็จการศึกษาและนักเรียน เห็นว่า คุณสมบัติของผู้บริหาร คุณสมบัติของครูผู้สอน และคุณสมบัตินักเรียนมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก และเวลาเรียน พบว่า ผู้บริหาร ครูผู้สอนและนักเรียน เห็นว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ส่วนสื่อการเรียน การสอน อาคารสถานที่และห้องปฏิบัติการ และตำราและ เอกสาร พบว่า ผู้บริหาร ครู ผู้สอน ผู้เชี่ยวชาญทางด้าน การพัฒนาหลักสูตร และนักเรียนเห็นว่ามีเหมาะสม อยู่ในระดับปานกลาง

ทั้งนี้เนื่องจาก ผู้บริหารมีวิสัยทัศน์ มีความ รับผิดชอบในหน้าที่การงาน มีความมุ่งมั่น ทุ่มเท อุทิศ ตนให้กับการพัฒนาวิทยาลัยเสมอ มีสัมพันธภาพที่ ดี ผู้ประสานงานดีกับชุมชนและบริษัทต่างๆ เสมอ ให้การบริหารดีกับคนร่วมงานและกับคนในสังคม และ เสียสละเวลาส่วนตัวเพื่อประโยชน์ร่วมของวิทยาลัยเสมอ ให้แรงจูงใจกับนักเรียนเสมอ และทำให้วิทยาลัยมีความ เจริญเติบโตภายใต้การบริหารของผู้บริหาร ซึ่งสอดคล้อง กับแนวคิดของ (Victor อ้างถึงใน วิโรจน์ สารรัตน์, 2556, หน้า 77) ได้กล่าวว่า ผู้บริหาร/ผู้นำ เป็นผู้ให้ การศึกษา สร้างแรงบันดาลใจให้กับผู้ตาม และเป็นผู้ที่มีการ พัฒนาทัศนคติใหม่ๆ ซึ่งเป็นผู้ที่ทันสมัย มีวิสัยทัศน์ มี สัมพันธภาพ ปรับตัว มุ่งมั่น สร้างแรงบันดาลใจ มุ่งสร้าง ความสำเร็จ โปร่งใส เป็นที่เลี้ยง ซื่อสัตย์ จริงใจ และมี พันธะรับผิดชอบการหน้าที่การงาน

ส่วนครูผู้สอนมีความรู้ ความสามารถในการ จัดการเรียนการสอนทั้งทางปฏิบัติและภาคทฤษฎีอยู่ ในระดับมาก ถึงแม้ว่าครูผู้สอนยังขาดประสบการณ์ ขาดความรู้ทางวิชาชีพและเทคโนโลยี ขาดเทคนิคและ วิธีการสอน และขาดความสามารถในการถ่ายทอดความ รู้แก่นักเรียนเพราะครูผู้สอนส่วนมากเป็นครูใหม่ แต่ ว่า ทั้งนี้ไม่ใช่ปัญหาหลักที่ต้องเผชิญหน้า เพราะครูผู้สอน ส่วนมากเป็นคนที่มีความตั้งใจสูง มีจรรยาบรรณ ใน วิชาชีพเป็นครู มีการศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมด้วยตนเอง เสมอ เป็นผู้ผลิตตำราและเอกสารด้วยตนเอง โดยการ

แปลจากตำราและเอกสารภาษาไทยและภาษาอังกฤษ มาเป็นภาษากัมพูชาเพื่อเป็นสื่อประกอบ การเรียน การสอนและจัดทำสื่อการเรียนการสอนเฉพาะหน้าเป็น บางส่วนเป็นประจำ มีการวางแผนดีเกี่ยวกับการจัดทำ หลักสูตรสั้นประจำสัปดาห์และประจำเดือนอย่างต่อเนื่อง มีแผนการเรียนการสอนทุกชั่วโมงที่สอนเสมอ มีหนังสือ บันทึกรายชื่อของนักเรียนเกี่ยวกับสาขาวิชาที่สอน ได้แก่ หนังสือบันทึกความขาดเรียน หนังสือบันทึกคะแนนและ หนังสือต่างๆ เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และวางแผนและกำหนดให้นักเรียนทำโครงการเกี่ยวกับ การปฏิบัติงานในแต่ละสาขาวิชาที่สอนและให้นักเรียนได้ แสดงออกความคิดเห็น พร้อมทั้งให้นักเรียนได้แสดงออก ผลงานจากการทำโครงการในแต่ละโครงการในทุกๆ ครั้งอีกด้วย นอกจากนี้ครูผู้สอนยังทุ่มเทและเอาใจใส่ เป็นอย่างยิ่งกับการพานักเรียนไปปฏิบัติงานกับสาขา วิชาที่เรียนทุกครั้งอย่างเต็มที่เพื่อถ่ายทอดและเผยแพร่ ความรู้ทางด้าน การปฏิบัติงานให้แก่ นักเรียนเป็นอย่างดี พร้อมทั้งส่งเสริมให้นักเรียนได้รับทักษะทางวิชาชีพกับ สาขาวิชาที่เรียนอย่างชัดเจน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คือ ครูผู้สอนสายอาชีพศึกษาส่วนมากมีการแทรกสอนความรู้ ทางด้านคุณธรรมกับวิชาที่สอนให้แก่ นักเรียนทุกครั้ง เพื่อ ปลุกฝังให้นักเรียนเป็นคนดี มีบุคลิกภาพที่ดีและมีจิตคติที่ ดีต่อวิชาชีพพร้อมทั้งมีจิตสาธารณะอีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับ แนวคิดของชนาธิป พรกุล (2555, หน้า 41) ได้กล่าวว่า มีหน้าที่นำหลักสูตรไปใช้จัดการเรียนการสอนในชั้นเรียน ผู้สอนจึงควรศึกษาความเข้าใจหลักสูตรตั้งแต่หลักการ จุดมุ่งหมาย โครงสร้าง การจัดหลักสูตร การจัดเวลาเรียน สื่อการเรียนการสอน การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ และสอดคล้องกับแนวคิดของสุรางค์ ไคว์ตระกูล (2545, หน้า 14 - 15) ได้กล่าวว่า ครูที่ดีและมีประสิทธิภาพคือ เป็นนักมนุษยนิยม มียุติธรรม ยอมรับ ให้ความอบอุ่น รู้จัก เข้าใจนักเรียนเป็นอย่างดี มีความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับจิตวิทยา มีคุณวุฒิทางวิชาการกับวิชาที่สอน เป็นผู้ นำและเป็นผู้ฟังที่ดี มีลักษณะชีวิต มีทักษะและ

เทคนิคในการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการวิทยาศาสตร์ มีมนุษย์สัมพันธ์ สามารถแก้ปัญหา ตัดสินใจ และสื่อสารกับผู้อื่นได้ดี

ส่วนนักเรียนสายอาชีวศึกษาทั้งสี่สาขามีความสนใจกับการศึกษาทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติและกับการทำโครงการเกี่ยวกับสาขาวิชาที่เรียนเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งนักเรียนมีความเข้าใจและได้รับความรู้ ความสามารถ และมีทักษะทางวิชาชีพเกี่ยวกับสาขาวิชาที่เรียนที่ชัดเจน นอกจากนี้ นักเรียนมีความสนใจในการพัฒนาตนเอง อยู่เสมอ มีบุคลิกภาพที่ดี มีคุณธรรม มีจิตสาธารณะ มีเจตคติที่ดีต่อสาขาวิชาที่เรียน/วิชาชีพ สามารถปฏิบัติงานได้ดีและสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ดีอีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของนุชลี อุภัย (2556, หน้า 103) ได้กล่าวว่า ความตั้งใจ ความใส่ใจ และการกระตือรือร้นในการเรียนรู้ของผู้เรียนนับเป็นได้ว่าปัจจัยสำคัญที่ทำให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

ส่วนเวลาเรียนมีความเหมาะสม เนื่องจากว่า ครูผู้สอนสายอาชีวศึกษาได้จัดกิจกรรมการเรียน การสอน โดยเน้นสำคัญกับการปฏิบัติมากกว่าทฤษฎี ซึ่งครูผู้สอนสายอาชีวศึกษาได้ปฏิบัติและประยุกต์ใช้ เวลาเรียนตามหลักการของหลักสูตรนี้ คือ (ทฤษฎี 30% และปฏิบัติ 70%)

อีกอย่างหนึ่ง สื่อการเรียนการสอน อาคารสถานที่และห้องปฏิบัติการ และตำราและเอกสาร คือ ยังไม่ตั้งอยู่ในเกณฑ์มาตรฐาน เนื่องจากว่า สื่อการเรียนการสอนมีจำนวนไม่เพียงพอและมีบางส่วนทันสมัยมาก (เครื่องกลึง) และบางส่วนล้าสมัยและอยู่ในสภาพใช้งานไม่ได้ (คอมพิวเตอร์) โดยเฉพาะสื่อการเรียนการสอน ที่ใช้ในขณะที่ช่วงเวลาปฏิบัติมีบางส่วนไม่สามารถซื้อมาได้ เนื่องจากว่า มีราคาแพงมาก และไม่มีขายอยู่ในประเทศกัมพูชาและต้องสั่งและส่งมาจากเมืองนอก จนถึงงบประมาณของวิทยาลัยไม่สามารถสนับสนุน สื่อการเรียนการสอนที่มีขนาดใหญ่และมีราคาแพงได้อีกด้วย

โดยเฉพาะอย่างยิ่งอาคารสถานที่และห้องปฏิบัติการยังไม่ตั้งอยู่ในเกณฑ์มาตรฐานซึ่งขนาดของห้องเรียนและห้องปฏิบัติการ คือไม่เอื้อต่อการเรียนรู้และไม่เหมาะกับจำนวนนักเรียน 40 คน ต่อห้อง นอกจากนี้ การศึกษาสายอาชีวศึกษา เป็นการศึกษาที่เน้นกับการปฏิบัติมากกว่าทฤษฎีเพื่อให้นักเรียนได้รับทักษะทางวิชาชีพกับสาขาที่เรียนที่ชัดเจน ซึ่งในแต่ละห้องจำเป็นต้องทำให้มีนักเรียนน้อยเพื่อสามารถได้รับการปฏิบัติที่ครอบคลุมต่อครูผู้สอนหนึ่งคนต่อห้องเรียน และห้องเรียนและห้องปฏิบัติการในแต่ละห้อง คือ ยังไม่มีเครื่องปรับอากาศและระบบรักษาความปลอดภัยต่อการเรียน การเก็บสื่อและการปฏิบัติงานของนักเรียนเป็นต้นโดยเฉพาะห้องเรียนกับห้องปฏิบัติ คือ อยู่ติดกัน ซึ่งส่งผลทำให้มีการรบกวนด้วยเสียงต่างๆ ระหว่างการเรียนภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติในขณะที่กำลังเรียนในช่วงเวลาเดียวกัน

นอกจากนี้แล้วตำราและเอกสารส่วนมาก คือ ยังไม่ตั้งอยู่ในเกณฑ์มาตรฐานด้วย เนื่องจากว่า ตำราและเอกสารนั้นได้มาจากการแปลของครูผู้สอนสายอาชีวศึกษาจากตำราและเอกสารภาษาไทยและภาษาอังกฤษมาเป็นภาษากัมพูชา ซึ่งตำราและเอกสารทั้งนั้นไม่สามารถใช้กับสถาบันสายอาชีวศึกษาระดับมัธยมศึกษาทั่วประเทศได้อีกด้วย และบางส่วนได้มาจากสถาบันอาชีวศึกษาแห่งอื่นๆ ในประเทศกัมพูชานั้น

ดังนั้นผู้บริหารวิทยาลัยกำบังเมอเตียลควรปรับปรุงและแก้ไขสิ่งที่ดังกล่าวให้ตั้งอยู่ในเกณฑ์มาตรฐานที่ดีและมีคุณภาพที่น่าเชื่อถือได้เพื่อเอื้อต่อการเรียนรู้และส่งเสริมให้การนำหลักสูตรไปใช้นั้นประกอบด้วยคุณภาพและประสิทธิภาพสูงสุด ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของทิตนา แซมมณี (2554, หน้า 18) ได้กล่าวว่า สภาพ ขนาด สิ่งแวดล้อม และบริเวณรอบนอก ร่วมกับ สื่อ อุปกรณ์ สิ่งอำนวยความสะดวกแก่ครูในการสอน งบประมาณ และทรัพยากร รวมทั้งสวัสดิการของโรงเรียน เหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งส่งผลต่อการเรียนการสอนทั้งสิ้น

3. ด้านกระบวนการ (Process) โดยรวม พบว่า มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ผู้บริหาร ครูผู้สอน ผู้สำเร็จการศึกษา และนักเรียนเห็นว่า การบริหารหลักสูตรการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และการวัดและการประเมินผลมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เนื่องจาก ผู้บริหารมีเทคนิคและวิธีที่เหมาะสมในการคัดเลือกนักเรียนหรือผู้เข้าศึกษาสายอาชีวศึกษาและคัดเลือกและ จัดครูผู้สอนเข้าสอนสายอาชีวศึกษาที่ดี การจัดทำตารางเรียนตารางสอน การจัดสภาพแวดล้อม การติดตามและประเมินผล และนำผลการติดตามและการประเมินผลการจัดการเรียนการสอนไปปรับปรุงและพัฒนา การเรียนการสอนใหม่เสมอ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ แคมป์เบลล์และคณะ (Campbell and others, 1983 อ้างถึงใน รุจิรุฎสาระ 2545, หน้า 27) ได้กล่าวว่า ผู้บริหารสถานศึกษามีหน้าที่พัฒนาเป้าหมายและนโยบายของสถานศึกษาพัฒนาโปรแกรมการเรียนการสอน สร้างและประสานงานจัดหาและสรรทรัพยากรต่างๆ เป็นตัวแทนของโรงเรียนและประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลของการดำเนินงานทั้งในด้านกระบวนการและผลผลิตเพื่อส่งเสริมและสนับสนุนการเรียนการสอนเพื่อให้บรรลุตามเป้าหมายของหลักสูตรที่ตั้งไว้

ส่วนครูผู้สอนสายอาชีวศึกษายังมีเทคนิคและวิธีการในการจัดการเรียนรู้ การสอนที่หลากหลายและชัดเจน ได้แทรกซ้อนความรู้ทางด้านคุณธรรมในทุกสาขาวิชาที่สอนให้แก่ นักเรียน และได้เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ซักถามและได้แสดงออกความคิดเห็นของตนเอง และได้เน้นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนกับการปฏิบัติมากกว่าทฤษฎี (ทฤษฎี 30% ปฏิบัติ 70%) นอกจากนี้ ผู้บริหารและครูผู้สอนสายอาชีวศึกษาของวิทยาลัยกำแพงเพชรมีวิธีการวัดและประเมินผลหลายรูปแบบที่ตรงตามวัตถุประสงค์ของในแต่ละวิชา เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ประเมินตนเองและประเมินครูผู้สอนสายอาชีวศึกษา และนำผลการประเมินไปปรับปรุง

และพัฒนาการเรียนการสอนใหม่เสมอซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของทวีป อภิลิทธิ (2553, หน้า 44) ได้กล่าวว่า ในกระบวนการเรียนการสอนปัจจุบัน ครูผู้สอนจะต้องมีเทคนิควิธีการสร้างบรรยากาศ และเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็น ทำกิจกรรมเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองมากยิ่งขึ้น ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจเทคนิคในการสร้างบรรยากาศในการเรียนการสอนที่ดี ดังที่ สำราญ คงชะวัน (2546, หน้า 13 - 14 อ้างถึงใน ประสาท เนืองเฉลิม 2553, หน้า 43) ได้กล่าวว่า การพัฒนาหลักสูตรเป็นกระบวนการวางแผนและพัฒนาประสบการณ์การเรียนรู้ต่างๆกับนักเรียนโดยผ่านการเลือกเป้าหมาย เนื้อหาสาระ กิจกรรมการเรียนการสอน สื่ออุปกรณ์การเรียนรู้จนถึงการวัดและประเมินผลต่อคุณภาพประสิทธิภาพที่ดีซึ่งเป็นคุณสมบัติและคุณประโยชน์อันดีกับนักเรียนด้วย

4. ด้านผลผลิต (Product) โดยรวม พบว่า มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ผู้บริหาร ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการพัฒนาหลักสูตร ผู้ใช้ผู้สำเร็จการศึกษา ครูผู้สอน และนักเรียนเห็นว่า ผลการเรียนรู้ของนักเรียนและการฝึกงานและผลงานจากการเรียนรู้ของนักเรียน มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เนื่องจาก นักเรียนได้รับการเรียนการสอนจากสื่ออุปกรณ์ร่วมกับครูผู้สอนที่มีความรู้ ความสามารถ มีทักษะและมีเทคนิควิธีการสอนที่หลากหลาย โดยเน้นกับการเรียนการสอนตามหลัก (ทฤษฎี 30% และปฏิบัติ 70%) ซึ่งทำให้นักเรียนได้รับทักษะทางวิชาชีพกับสาขาวิชาที่เรียนที่ชัดเจน และสามารถศึกษาต่อในระดับสูง สามารถทำงานและสามารถประกอบอาชีพได้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ สุนทร บำเรอราช (2543, หน้า 25 - 26) ได้กล่าวว่า องค์ประกอบต่างๆของหลักสูตร ได้แก่ เอกสารหลักสูตร หนังสือเรียนหรือเอกสารประกอบการเรียนรู้ ระบบประเมินผลการศึกษา แนวการสอนหรือคู่มือการสอนวิชาต่างๆ ครูหรือผู้สอน กิจกรรมและการจัดประสบการณ์ และสื่อการสอนและ

อุปกรณ์การเรียนการสอนคือ เป็นส่วนเสริมที่ทำให้โครงสร้างของหลักสูตรนั้นมีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

ดังนั้นผู้บริหารวิทยาลัยก่าปงเฉอเตียลควรส่งเสริมการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยเน้นกับการปฏิบัติสาขาปศุสัตว์ให้มากยิ่งขึ้น เนื่องจากว่า ทักษะทางวิชาชีพกับสาขาปศุสัตว์ของนักเรียนยังอยู่ในระดับปานกลาง เพราะนักเรียนสาขาปศุสัตว์ได้รับการปฏิบัติงานอยู่ในระดับน้อย และการปฏิบัติในสาขาปศุสัตว์นั้นคือ เกี่ยวกับการงานบริษัทมากกว่า นอกจากนี้นักเรียนยังไม่ได้รับการไปทัศนศึกษาและการฝึกงานจากบริษัทต่าง ๆ เพื่อสร้างประสบการณ์เกี่ยวกับสาขาที่เรียน เนื่องจาก วิทยาลัยก่าปงเฉอเตียลมีระยะทางที่ห่างไกลไปจากตัวเมืองหรือสถานที่ที่มีบริษัทต่าง ๆ ตั้งอยู่ ดังนั้นจึงส่งผลทำให้การปฏิบัติงานของนักเรียนสายอาชีพศึกษากับสาขาปศุสัตว์นี้อยู่ในระดับน้อย ดังนั้นควรจัดให้มีการทัศนศึกษาและการฝึกงานกับนักเรียนให้มากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

(1) ควรตัดเนื้อหาวิชาและวิชาที่เรียนที่ไม่จำเป็นออกโดยเน้นเฉพาะเนื้อหาที่สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานในสังคมปัจจุบันนี้ (2) ควรมีตำราและเอกสาร สื่อการเรียนการสอนและคอมพิวเตอร์ที่ทันสมัยและมีจำนวนเพียงพอ (3) ควรคัดเลือกครูผู้สอนที่มีความรู้ ความสามารถตรงตามวุฒิบัตรของครู (4) ควรส่งเสริมเวลาเรียนทางปฏิบัติในทุกสาขาให้มีจำนวนมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะสาขา ปศุสัตว์ (5) ควรให้บริษัทเอกชนต่างๆ มีส่วนร่วมและมีความร่วมมือให้มากยิ่งขึ้น (6) ผู้บริหารควรจัดให้มี การไปทัศนศึกษาและการฝึกงานให้แก่แก่นักเรียน (7) ควรมีการวัดและประเมินผลเป็น

ประจำและต่อเนื่องกับการจัดการเรียนการสอนของครูในแต่ละวิชา (8) ควรประเมินหลักสูตรในทุกๆ รอบ (3 ปี) ในการประยุกต์ใช้หนึ่งรอบหรือหนึ่งจบหลักสูตรจากผู้คนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับหลักสูตรนี้ และ (9) ควรส่งเสริมและเสริมสร้างความเข้มแข็งแก่นักเรียนเกี่ยวกับความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษด้านเทคโนโลยีด้านทักษะทางวิชาชีพกับสาขาวิชาที่เรียน ด้านการปฏิบัติงาน ด้านการฝึกงาน ด้านการสื่อสารกับคนในสังคม ด้านการทำงานเป็นกลุ่ม ด้านบุคลิกภาพที่ดี และด้านความเชื่อมั่นในตัวเองให้มากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

(1) ควรมีการประเมินหลักสูตรระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีพศึกษา (ฉบับปรับปรุง 2012) เป็นต่อเนื่องภายใน 3-5 ปี หลังจากที่ได้ประยุกต์ใช้หลักสูตรนี้ในหนึ่งรอบหรือหนึ่งจบหลักสูตร (2) ควรมีการสนับสนุนเกี่ยวกับการประเมินหลักสูตรระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีพศึกษา (ฉบับปรับปรุง 2012) ของวิทยาลัยก่าปงเฉอเตียลอย่างต่อเนื่องในด้านต่างๆ เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาปรับปรุง แก้ไขและพัฒนาหลักสูตรนี้ให้ดียิ่งขึ้น (3) ควรมีการติดตามประสิทธิผลการทำงานของผู้สำเร็จการศึกษาจากหลักสูตรระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีพศึกษา (ฉบับปรับปรุง 2012) ของวิทยาลัยก่าปงเฉอเตียลอย่างต่อเนื่อง (4) ควรมีการศึกษาความต้องการของบริษัทต่างๆ ในประเทศกัมพูชา เพื่อให้วิทยาลัยก่าปงเฉอเตียลสามารถผลิตผลผลิตตรงตามความต้องการของบริษัทต่างๆ ในสังคมปัจจุบันนี้ให้มีจำนวนเพียงพอและมีคุณภาพไปพร้อมควบคู่กัน และ (5) ควรมีการศึกษาปัจจัยต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อการบริหารหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ เยาวชน และการกีฬา. (2013). *หลักการเมืองของการศึกษาสายอาชีวศึกษา*. กรุงเทพมหานคร: กระทรวงศึกษาธิการ เยาวชน และการกีฬา.
- ชวลิต ชูกำแหง. (2551). *การพัฒนาหลักสูตร: การพัฒนา บริหาร นำไปใช้ ประเมิน วิจัยและพัฒนา*. มหาสารคาม: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ชนาธิป พรกุล. (2555). *การออกแบบการสอน*. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชุมพร ศรีเทพย์. (2555). *การประเมินหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต โปรแกรมวิชาพลศึกษา สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- จิตติมา มิติกรวรากุล. (2553). *การประเมินหลักสูตรสถานศึกษา โรงเรียนวัดบ้านโป่ง “สามัคคีคุณูปถัมภ์” จังหวัดราชบุรี ช่วงชั้นที่ 3-4 โดยใช้รูปแบบการประเมิน CIPP Model*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการนิเทศ, ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ทวีป อภิลิทธิ. (2553). *การสร้างสมรรถภาพวิชาชีพครูโดยใช้กิจกรรมเป็นสื่อ*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทศนา เขมมณี. (2554). *ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ*. (พิมพ์ครั้งที่ 14). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธำรง บัวศรี. (2542). *ทฤษฎีหลักสูตร การออกแบบและพัฒนา*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: พัฒนาศึกษา.
- นงนภัส บุญเหลือ. (2553). *การประเมินหลักสูตรสถานศึกษากลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ โรงเรียนประทุมอนุสรณ์*. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาหลักสูตรและการนิเทศ, มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- นุชลี อุกภัย. (2556). *จิตวิทยาการศึกษา*. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). *การวิจัยเบื้องต้น*. (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- บุญเลี้ยง ทุมทอง. (2553). *การพัฒนาหลักสูตร*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุญเลี้ยง ทุมทอง. (2554). *การพัฒนาหลักสูตร*. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประสาธน์ เนื่องเฉลิม. (2553). *หลักสูตรการศึกษา*. มหาสารคาม: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- มนตรี แย้มกสิกร, จันทรพร พรหมมาศ และคณะ. (2555). *แผนยุทธศาสตร์ เพื่อการพัฒนาการศึกษาที่ยั่งยืน (วิทยาลัยกำแพงเมือเตี้ยล ค.ศ. 2012-2018)*. ชลบุรี: คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- รุ่ง แก้วแดง. (2543). *ปฏิวัติการศึกษาไทย*. (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มติชน.
- รุจิรี ภูสาระ. (2545). *การพัฒนาหลักสูตร: ตามแนวปฏิรูปการศึกษา*. กรุงเทพฯ: บุ๊คพอยท์.
- วรรณมา สมพงษ์ธรรม. (2543). *การประเมินหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง 2533)*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา.

- วิมลรัตน์ จตุรานนท์, มณเฑียร ชมดอกไม้, เกรียงศักดิ์ บุญญา และอาพันธ์ชนิด เจนจิต. (2555). *หลักสูตรระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีพศึกษาวิทยาลัยกำปงเมอเดียล (ฉบับปรับปรุง 2012)*. ชลบุรี: คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- วิโรจน์ สารรัตน์. (2556). *กระบวนการค้นคว้าใหม่ทางการศึกษา: กรณีที่คณะต่อการศึกษาศตวรรษที่ 21*. กรุงเทพฯ: ทิพย์วิสุทธิ์.
- ศักดิ์ศรี ปาณะกุล. (2556). *การพัฒนาและประเมินหลักสูตรสังคมศึกษา*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สิทธิพล อาจอินทร์. (2557). *การพัฒนาหลักสูตร*. ขอนแก่น: สาขาหลักสูตรและการสอน, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สุนทร บำเรอราช. (2543). *ทฤษฎีหลักสูตร 2 (2-0-4): เอกสารคำสอนวิชา 409512*. ชลบุรี: ภาควิชาหลักสูตรและการสอน, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- สุนีย์ ภูพันธ์. (2546). *แนวคิดพื้นฐานการสร้างและพัฒนาหลักสูตร*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรางค์ โค้วตระกูล. (2545). *จิตวิทยาการศึกษา*. (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.